

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

4 marca

№ 21.

Rok 1926.

T R E Ś Ć:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW:

Poz.: 127—z dnia 10 lutego 1926 r. o zezwoleniu gminie wiejskiej Gdynia w powiecie wejherowskim w województwie pomorskiem na przyjęcie ustroju według pruskiej ordynacji miejskiej dla sześciu wschodnich prowincyj z dnia 30 maja 1853 r. (Zb. ust. pr. str. 261). 219

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 128—Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 lutego 1926 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych o wykonaniu ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. w sprawie uzupełnienia odszkodowania osób, dotkniętych skutkami nieszczęśliwych wypadków przy pracy w b. dzielnicy rosyjskiej lub na wychodźtwie w Rosji. 219

129—Kolei z dnia 23 lutego 1926 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o zmianach i uzupełnieniach taryfy towarowej polskich kolei normalnotorowych 222

127.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 10 lutego 1926 r.

o zezwoleniu gminie wiejskiej Gdynia w powiecie wejherowskim w województwie pomorskiem na przyjęcie ustroju według pruskiej ordynacji miejskiej dla sześciu wschodnich prowincyj z dnia 30 maja 1853 r. (Zb. ust. pr. str. 261).

Na mocy § 1 ustęp 2 pruskiej ordynacji dla gmin wiejskich siedmiu wschodnich prowincyj z dnia 3 lipca 1891 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 233) i na mocy art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 roku o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 75, poz. 511) zarządza się co następuje:

§ 1. Gminie wiejskiej Gdynia w powiecie wejherowskim w województwie pomorskiem zezwala się na przyjęcie ustroju pruskiej ordynacji miejskiej dla sześciu wschodnich prowincyj z dnia 30 maja 1853 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 261).

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Al. Skrzyński*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

128.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 15 lutego 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych o wykonaniu ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. w sprawie uzupełnienia odszkodowania osób, dotkniętych skutkami nieszczęśliwych wypadków przy pracy w b. dzielnicy rosyjskiej lub na wychodźtwie w Rosji.

Na mocy art. 2, 7 i 10 ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. w sprawie uzupełnienia odszkodowania osób, dotkniętych skutkami nieszczęśliwych wypadków przy pracy w b. dzielnicy rosyjskiej lub na wychodźtwie w Rosji (Dz. U. R. P. № 125, poz. 892) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorcy, względnie zawiadowcy, kierownicy lub pełnomocnicy przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków

na podstawie ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 148), winni w terminie 30 dni, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, zgłosić do zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie wykazy osób uprawnionych w czasie od dnia 1 stycznia 1919 r. do 30 czerwca 1924 roku do odszkodowania z tytułu wypadków przy pracy, oraz kwot wypłaconych w tymże czasie na rachunek tych odszkodowań.

Osoby, które w tym czasie uzyskały jednorazową odprawę, zwalniającą w myśl obowiązujących przepisów od dalszego wypłacania rent, należy podać w wykazie tylko w tym przypadku, jeśli w tytule prawnym zastrzeżona została rewizja odszkodowania.

W wykazach należy podać: 1) imię i nazwisko uprawnionego, 2) datę wypadku i datę od której winien on być pobierać rentę względnie jednorazowe odszkodowanie, 3) daty wypłat i wysokość wypłaconych rat rentowych, 4) daty wypłat i wysokość wypłaconych dobrowolnych dodatków na wyrównanie strat poniesionych wskutek dewaluacji (ewentualnie datę wypłaty i wysokość wypłaconego jednorazowego odszkodowania), oraz dołączyć oryginalne pokwitowania uprawnionych na pobieranie wykazanych kwot, względnie inne odpowiednie dowody.

Obowiązek zgłoszenia tych wykazów i pokwitowań dotyczy również i prywatnych towarzystw ubezpieczeniowych.

Uprawnieni do uzyskania dodatków wyrównawczych na skutek wypadków w przedsiębiorstwach nie istniejących obecnie, lub też ci, którzy otrzymywali świadczenia od nie istniejących obecnie towarzystw ubezpieczeniowych zgłoszą swe roszczenia bezpośrednio do zakładu ubezpieczenia we Lwowie, podając szczegóły wymienione w ust. 3 niniejszego paragrafu.

§ 2. W terminie 40 dni, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, zakład ubezpieczenia od wypadków we Lwowie rozpocznie wypłatę dodatków wyrównawczych, przewidzianych w art. 2 ustawy z dnia 26 listopada 1925 roku (Dz. U. R. P. № 125, poz. 892).

Dodatki te będą wypłacane jednorazowo lub ratami: jednorazowo wypłacane będą dodatki nie przewyższające kwoty 500 zł., dodatki przewyższające tę kwotę wypłacane będą ratami w wysokości 500 zł. w terminach półrocznych.

Zakład ubezpieczenia od wypadków zawiadomi każdego uprawnionego o przyznaniu dodatku wyrównawczego. W zawiadomieniu poda: 1) wysokość dodatku wyrównawczego, 2) w jakim czasie i jakimi ratami zostanie wypłacony, 3) sposób obliczenia dodatku, oraz 4) pouczenie o środkach prawnych przeciwko wymiarowi dodatku wyrównawczego.

§ 3. Dodatki wyrównawcze dla uprawnionych, co do których zakład ubezpieczenia od wypadków nie będzie mógł uzyskać danych wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, obliczone będą w ten sposób, jak gdyby uprawnieni otrzymali wszystkie raty rentowe w wysokości i terminach, ustalonych w tytułach prawnych.

Osoby te mają prawo zwrócić się bezpośrednio do zakładu ubezpieczenia od wypadków z prośbą o ponowne obliczenie dodatku wyrównawczego, o ile

przedstawią dowody, iż nie otrzymali tych rat rentowych w tej wysokości i w tych terminach, które zakład przy obliczaniu dodatku przyjął za podstawę. O uprawnieniu tem winien zakład ubezpieczenia od wypadków pouczyć zainteresowanych w zawiadomieniu, przewidzianem w ustępie ostatnim § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Jeżeli osoby, wymienione pod lit. b) art. 1 ustawy z dnia 26 listopada 1925 roku posiadają tytuły prawne (akty ugody, wyroki sądowe, rezolucje rentowe i t. p.) prawomocne w myśl ustaw obowiązujących, chociażby przejściowo na terenie i w chwili zajścia wypadku lub uprawomocnienia się tytułu prawnego, winny zgłosić swe roszczenia do zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie, względnie do najbliższego biura lub ekspozytury tegoż zakładu.

W zgłoszeniu winny one podać: 1) imię i nazwisko, 2) dokładny swój adres (miejscowość, poczta, powiat), 3) datę i rodzaj uszkodzenia, stopień niezdolności do pracy, względnie imię i nazwisko osoby zmarłej wskutek wypadku i stosunek pokrewieństwa do tej osoby, 4) instytucję, która wypłacała lub przyznała rentę, 5) wysokość renty i czas do jakiego renty została pobrana, oraz załączyć dokumenty, stwierdzające istnienie tytułów prawnych t. j. akt ugody, wyrok sądowy, rezolucję rentową i t. p.

Osobom tym zakład ubezpieczenia od wypadków wypłacać będzie renty w wysokości, ustalonej w tytułach prawnych, przerachowane na podstawie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu na nową walutę i ustaleniu wartości zobowiązań, wynikających z przepisów o ubezpieczeniu względnie o odszkodowaniu z tytułu wypadków przy pracy (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1029).

W razie wątpliwości, co do prawomocności tytułu prawnego, zakład ubezpieczenia od wypadków przekazuje sprawę odpowiedniej komisji przewidzianej w § 5 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Dla ustalenia prawa do renty i dodatków wyrównawczych dla osób wymienionych pod lit. c) art. 1 ustawy, z dnia 26 listopada 1925 r. jak również dla osób, wymienionych pod lit. b) tegoż artykułu, jeśli nie posiadają tytułów prawnych, oraz dla ustalenia wysokości rent, należnych tym osobom, powołuje się przy okręgowych inspektoratach pracy, na terenie województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego i wileńskiego komisje dla świadczeń, wynikających z ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. № 125, poz. 892) z kressem działania na terytorjum odnośnego okręgu inspekcji pracy.

W skład tych komisji wchodzi: okręgowy inspektor pracy lub jego zastępca, jako przewodniczący oraz 2 delegaci województwa, na którego terytorjum ma siedzibę odnośny okręgowy inspektorat pracy, jako członkowie.

Na terenie st. m. Warszawy w skład komisji dla świadczeń wchodzi okręgowy inspektor pracy, lub jego zastępca, jako przewodniczący, delegat komisarza rządu oraz delegat inżyniera przemysłowego na m. st. Warszawę.

Komisje dla świadczeń rozpoczną urzędowanie najpóźniej w ciągu 15 dni, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Osoby wymienione w § 5 niniejszego rozporządzenia winny zgłosić swe roszczenia do komisji dla świadczeń przy okręgowym inspektoracie pracy, działającej w okręgu, w którym zamieszkują.

Osoby zamieszkałe na terenie województw: pomorskiego, pomorskiego i śląskiego zgłoszą swe roszczenia do komisji dla świadczeń przy inspektoracie pracy I okręgu w Warszawie, osoby zaś zamieszkałe na terenie województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego do komisji dla świadczeń przy okręgowym inspektoracie w Kielcach.

W zgłoszeniu winny one podać: 1) imię i nazwisko, 2) dokładny swój adres (miejscowość, poczta, powiat), 3) datę i rodzaj uszkodzenia, 4) nazwę i adres przedsiębiorstwa, w którym zaszedł wypadek, 5) stopień niezdolności do pracy (względnie imię i nazwisko osoby zmarłej wskutek wypadku oraz stosunek pokrewieństwa do tej osoby), 6) instytucję, która wypłacała lub przyznała rentę, 7) wysokość renty i czas do jakiego została wypłacona (względnie opisać należy starania jakie poczyniono dla uzyskania renty), oraz załączyć wszelkie dokumenty, dotyczące wypadku, stwierdzające bezpośrednio lub pośrednio powyższe dane.

Nadto osoby wymienione pod lit. c) art. 1 ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. winny przedstawić dowody z dokumentów lub powołać się na 2 świadków wiarogodnych w celu stwierdzenia, iż wypadek zdarzył się w przedsiębiorstwie ewakuowanym z ziem wchodzących w skład Państwa Polskiego do Rosji, oraz że osoba, która uległa wypadkowi, była jeńcem, uchodzącą, zakładnikiem lub internowanym.

§ 7. Do stwierdzenia prawa do renty oraz ustalenia wysokości renty miarodajne są przepisy prawa o ubezpieczeniu, lub odszkodowaniu z tytułu wypadków przy pracy, obowiązujące, w chwili zajścia wypadku, na terenie ostatniej siedziby przedsiębiorstwa przed ewakuacją z tem, że wysokość renty ustala komisja dla świadczeń na podstawie rocznego zarobku, jaki w r. 1924 osiągnęli robotnicy tej samej kategorii, co uszkodzeni, zatrudnieni w tem samym przedsiębiorstwie lub tego samego rodzaju.

Zarobek, w ten sposób przyjęty za podstawę wymiaru renty, nie może przewyższać kwoty 2.160 zł.

Jeśli ustalenie zarobków w sposób powyższy jest niemożliwe, przyjmuje się za podstawę wymiaru zarobek roczny w kwocie 1.200 zł.

§ 8. Komisje dla świadczeń mają prawo przesłuchiwania uprawnionych, świadków, mogą również żądać od władz administracyjnych i instancji przeprowadzania dochodzeń i protokółarnego przesłuchiwania wskazanych osób.

§ 9. Komisje dla świadczeń, po ostatecznym zbadaniu sprawy na podstawie dokumentów oraz zeznań wiarogodnych świadków, wydają umotywowane decyzje, stwierdzające uprawnienia do świadczeń i ich wymiar, lub oddalające roszczenia, i de-

cyzje te doręczają stronie oraz zakładowi ubezpieczenia od wypadków.

Decyzje te winny zawierać: 1) imię i nazwisko poszkodowanego, 2) miejscowość i nazwę przedsiębiorstwa, w którym zaszedł wypadek, 3) datę wypadku, 4) stopień niezdolności do pracy (względnie imię i nazwisko osoby zmarłej) wskutek wypadku oraz stosunek pokrewieństwa poszkodowanego do tej osoby, 5) zarobek przyjęty za podstawę wymiaru renty z dokładnym określeniem sposobu, w jaki zarobek ten ustalono, 6) procentowy i gotówkowy wymiar renty, 7) pouczenie o środkach prawnych przeciwko decyzji.

Nadto w decyzji należy się powołać na przepisy prawne, na których podstawie została wydana i wskazać instytucję zagraniczną, która ewentualnie w myśl tych przepisów winna być obciążoną przyznaną rentą.

§ 10. Przeciwko decyzjom komisji dla świadczeń przysługuje stronom oraz zakładowi ubezpieczenia od wypadków we Lwowie prawo odwołania się, w ciągu dni 30 od dnia doręczenia decyzji, wprost do komisji odwoławczej przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej.

W skład komisji odwoławczej wchodzi, dwaj delegaci Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, jeden delegat Ministerstwa Przemysłu i Handlu oraz jeden delegat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia).

Przewodniczącym z pośród delegatów Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej wyznaczy Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Decyzje komisji odwoławczej są ostateczne.

§ 11. Na podstawie prawomocnej decyzji komisji (dla świadczeń lub odwoławczej) zakład ubezpieczenia od wypadków wypłacać będzie renty i dodatki wyrównawcze.

Przy wypłacie tych rent będą odpowiednio stosowane przepisy § 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 115 poz. 1029).

§ 12. W celu stwierdzenia stopnia niezdolności do pracy uprawnionych w razie braku tytułu prawnego, lub, jeśli oznaczony w tytule prawnym stopień niezdolności do pracy jest sprzeczny z opisem skutków wypadku, komisje lub zakład ubezpieczenia winny poddać uszkodzonych oględzinom lekarskim w trybie stosowanym do osób obecnie poszkodowanych wskutek nieszczęśliwych wypadków przy pracy.

§ 13. Właściciele przedsiębiorstw, podlegających w myśl ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 16 poz. 148) obowiązkowi ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków, obowiązani są wpłacić zaliczkę w wysokości 5% opłat za II półrocze 1925 r. na poczet specjalnych dodatków, przewidzianych w art. 7 ustawy z dnia 26 listopada 1925 r.

§ 14. Wysokość, przewidzianych w art. 7 ustawy z dnia 26 listopada 1925 r., dodatków do opłat ubezpieczeniowych i sposób ich uiszczenia ustali osobne rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy osób, które uległy nieszczęśliwym wypadkom przy pracy na kolejach i kolejkach żelaznych, jako też przedsiębiorstw kolei i kolejek żelaznych.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *B. Ziemięcki*

Minister Przemysłu i Handlu: *Osiecki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

129.

Rozporządzenie Ministra Kolei

z dnia 23 lutego 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o zmianach i uzupełnieniach taryfy towarowej polskich kolei normalnotorowych.

Na mocy ustawy z dnia 12 czerwca 1924 roku o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. № 57, poz. 580) zarządza się co następuje:

§ 1. W części II taryfy towarowej „Postanowienia taryfowe” (Dz. U. R. P. z 1926 r. № 11, poz. 73) wprowadza się zmiany następujące:

W p. 13 w wierszu pierwszym po słowach: „Przewoźne za przesyłki półwagonowe” dodaje się: „stosuje się do przesyłek bądź w opakowaniu, bądź bez opakowania, lecz w obu wypadkach z wskazaniem w liście przewozowym ilości sztuk”.

W tymże p. 13 w ust. a) w wierszu drugim po słowach: „za wagę zaokrągloną” dodaje się: „do 100 kg”.

W p. 14 w ust. b) po słowach: „jako przesyłkę całowagonową” dodaje się: „albo też nadał bez opakowania i bez wskazania ilości sztuk”.

W p. 16 w wierszu drugim skreśla się słowa: „należycie cechowanych lub numerowanych”.

W p. 18 w ust. a) w wierszu drugim po słowach: „za wagę zaokrągloną” dodaje się „do 100 kg.”.

W p. 29 dodaje się w końcu: „jak również do przesyłek, przybywających z kolei wąskotorowych za bezpośrednim listem przewozowym w wagonie niekrytym i przeladowanych w braku wagonów niekrytych do wagonu krytego, o czym stacja przeladunkowa powinna zamieścić oświadczenie w liście przewozowym”.

W p. 32 w wierszu czwartym normę „50/0” zmienia się na: „dla przyborów ładunkowych — 250/0, a środków ochronnych — 50/0”. W zależności od tego w wierszu piątym normę „50/0” zmienia się na „250/0 względnie 50/0”.

W p. 34 w ust. b) słowa: „odbiorca pierwotnej przesyłki towaru powinien” zastępuje się jednym wyrazem „należy”.

W p. 40 w ust. a) po słowach: „przy przesyłkach pośpiesznych” dodaje się „w tej liczbie przewożonych w pociągach osobowych”.

W p. 81 słowa: „i bez należytego cechowania lub numerowania każdej sztuki” — skreśla się.

W p. 97 ust. D w wierszu trzecim po słowach: „placów składowych” dodaje się: „magazynów”.

§ 2. W części III taryfy „Nomenklatura i klasyfikacja towarów” wprowadza się zmiany następujące:

W gr. 8 „Nasiona ogrodowe i t. d.” w poz. b) dodaje się nazwę: „kasztany dzikie”.

W gr. 24 „Zwierzęta dzikie” przy klasie taryfowej „D” zamieszcza się odsyłacz „12)”, a w rubryce „Uwagi” zamieszcza się uwagę treści następującej:

„12) Przy przesyłkach pośpiesznych zwierząt dzikich przewoźne podwyższa się o 500/0, a przy przesyłkach, dokonywanych na żądanie nadawcy, wyrażone w liście przewozowym lub w zamówieniu pisemnym, w pociągach osobowych — o 1000/0”.

W gr. 25 „Ryby i raki” w uwadze 1) w wierszach 12 i 13 skreśla się słowa: „w okresie od 1 marca do 30 października”.

W gr. 41 „Materiały drzewne” w poz. k) dodaje się „oszwary”.

W gr. 49 „Ropa naftowa i t. d.” w poz. d) i e) cieżar gatunkowy „0,865” zmienia się z ważnością od 10 lutego 1926 r. na „0,885”.

§ 3. W części V taryfy „Taryfy wyjątkowe” wprowadza się zmiany następujące:

W t. w. № 6 na przewóz materiałów drzewnych w ust. 2 „Opłaty” w poz. a) po słowach: „kostek brukowych” dodaje się „oszwarów”, a w poz. d) po słowie „oraz” dodaje się „łat bukowych”.

W t. w. № 15 na przewóz przetworów naftowych w ust. A i B w rubrykach ostatnich po słowach: „z innych stacji” dodaje się z ważnością od dnia 10 lutego 1926 r. słowa: „oprócz Borysławia-Tustanowic, Drohobycza i Stryja”.

W t. w. VII na wywóz cukru w ust. 3 „Warunki stosowania” w wierszu piątym termin „4-miesięczny” zmienia się na „8-miesięczny”.

W t. w. XIX na wywóz węgla w ust. 3 „Warunki stosowania” zdanie: „w jednym pociągu i dla jednego statku” zmienia się na: „w jednym dniu”.

W t. w. XXXV na wywóz gliceryny i t. d. w ust. 1 „Obszar ważności” dodaje się stację „Rymanów”.

W „Tabeli opłat przewozowych do taryf wyjątkowych” w uwadze oznaczonej dwiema gwiazdkami po słowach: „za 22.000 kg” dodaje się: „nawet wówczas, gdy wagon 30-tonnowy był przez nadawcę zamówiony”.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 5 marca 1926 r.

Minister Kolei: *Chądzyński*

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Osiecki*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Kiernik*